

... alebo o jednote s Kristovou dušou

BOŽIE SLOVO:

(1 Kor 2,14-16 SSV)

Čítanie z Prvého listu sv. apoštola Pavla Korinťanom: *Živočíšny človek neprijíma veci Božieho Ducha; sú mu bláznovstvom a nemôže ich pochopiť, lebo ich treba duchovne posudzovať. ¹⁵ No duchovný posudzuje všetko a jeho nik nemôže posúdiť. ¹⁶ Ved' kto poznal Pánovo zmysľanie, aby ho poučal? My však máme Kristovo zmysľanie. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 20, 26, 28, 54, 55, 56, 374, 445, 450)

Šesť týždňov sme uvažovali o tom, ako sa začleniť do Kristovho Tela, ktorým je spoločenstvo Cirkvi. *Sviatosti, viera, cirkevné vedenie*, všetky tieto veci, o ktorých hovorí KKC 837, sú nám isto známe už dlho. Ale ako s ich pomocou vytvoriť opravdivé konkrétne spoločenstvo, skutočnú jednotu bratov a sestier v Kristovi, sme možno až tak nevedeli. Teraz to už vieme... a isto to aj konáme.

Jednota s Kristovým Telom je niečo, bez čoho nemôžeme prijať Dar Ducha Svätého, čiže dar zbožštenia, svätosti, večného života, čiže spásy. Ale jednota s Telom Krista ešte nie je jednota s celým Kristom. Dnes nás čaká druhý krok a tým je jednota s Kristovou *Dušou*, čiže Kristovým *zmysľaním* a Kristovou *vôľou*. Znova nás to na chvíľu vráti k minulým témam komunity.

Scott Peck hovorí, že komunita vzniká ako reakcia na krízu – čiže na niečo dosť silné na to, aby to v nás aspoň na chvíľu „umítvilo“ našu pýchu, sebeckosť, žiadostivosť, lakomstvo, závisť a všetky tie zlá, ktoré v sebe nosíme a ktoré odporujú komunite. Scott Peck hovorí o naozaj mocných *krízach*, ako sú zemestrásenie, vojna a podobné katastrofy. Odvážil by som sa teraz nahradiť Peckovo slovo „kríza“ slovom „túžba“. Ak je v nás túžba – mocné tiahnutie niečo dosiahnuť alebo sa naopak niečoho zbaviť či vyhnúť sa tomu – a tá túžba je naozaj silná, potom upriamení k nej dokážeme všetky tieto slabosti a prekážky jednoty hodiť za hlavu. Výsledkom je jednota komunity.

Ako kresťania máme mocnú, zzieravú a planúcu túžbu po Nebi, po sláve Kráľovstva, po Živom Bohu, po oslávenej rodine Spoločenstva svätých v Nebi. Dychtíme po tom, stonáme po tom, smädíme po tom. Toto je prvá mocná „kríza“, čiže túžba, ktorá nás spája dohromady a ktorá je mocnejšia, než naše staré svetské žiadostivosti a vášne. Druhou je vedomie našej hriešnosti – nenávisť voči svojmu hriechu, voči zlu v nás, voči nášmu egu, ktoré stojí ako ohavný trol medzi nami a Bohom a bráni nám dosiahnuť to, po čom onou prvou túžbou dychtíme. Zúfali by sme si, keby na našej strane nestál sám Kristus Víťaz a nemali by sme pevnú nádej na víťazstvo s Ním! Obe tieto túžby sa mocne dopĺňajú a podporujú: Túžba po Nebi stupňuje našu nenávisť k hriechu, ktorý jej prekáža. A nenávisť k hriechu stupňuje našu túžbu po Nebi, ktoré je čistým a skvostným opakom ošklivosti hriechu. K nim sa potom pridáva tretia túžba: ako keby sa „odvďačiť“ Kristovi tým, že prijmeme účasť na Jeho diele záchrany a spásy ľudstva a tak aj sami, čo ako drobne ale zo všetkých síl, priložíme ruku k tomuto ohromnému dielu. Tak, ako iní nám pomohli zachrániť sa, tak my pomáhamo ďalším, aby tak Kristova Krv nevyšla nazmar. Ježiš konal dielo spásy ľudstva ako Syn z lásky k Otcovi; ako Pastier zo súcitu k nám. Podobne to cítime aj my. Ako adoptívni synovia a dcéry Boha s radosťou prijímame privilégium mať podiel na Otcovom Diele spásy sveta. Ako zachraňovaných hriešnikov nás k tomu istému vedie súciti s ostatnými ľuďmi, hriešnikmi ako my, aby aj oni mohli byť Kristom zachránení, uzdravení a spasení. A aj táto spoločná túžba a dielo nás silne spájajú.

Je to ale aj jednota s Kristovou Dušou, čiže s Jeho myslou a vôľou: túžiť po tom, po čom Kristus, konať to, čo Kristus – a tým je spása sveta. Philippe Madre, spoluzakladateľ Komunity blahoslavenstiev, píše: „*Nie je správne, ak sa nejaká modlitebná skupina uzatvára sama do seba a obmedzuje sa na prívadelné spoločné schádzanie sa na modlitby. Mohlo by sa zdať, že z duchovného hľadiska jej to prospieva, no v takom prípade jej v kratšom či dlhšom časovom horizonte hrozí zánik. ... Kedyśi dávnejšie som sa začal znepokojovať ohľadne využívania chariziem v našom spoločenstve. Zdalo sa mi totiž, že sa využívali čoraz zriedkavejšie. Pozhováral som sa o tom s otcom Tardifom, ktorý sa ma spýtal, ako sme na tom s evanjelizačným úsilím. Priznal som, že nie je práve najväčšie. A Emiliano ma vzápätí uistil, že jedno s druhým súvisí: ‚Pokial' sa schádza len úzky okruh členov modlitebnej skupiny, aby príjemne prežili čas vyplnený modlitbami, charizmy v nej zaniknú. Treba vydávať svedectvo o Ježišovi a nehľadieť pritom ani na únavu, ani na to, čo si myslia iní.‘ Ďalšie udalosti potvrdili pravdivosť jeho slov. Keď sme v rôznych smeroch znásobili naše evanjelizačné úsilie, charizmy sa v našom spoločenstve opäť rozmnožili, slúžiac práve evanjelizácii a budovaniu Tela Kristovho.“ Už isto aj sami chápeme, prečo to tak je. Duch Svätý je Duch Krista. Prijímať Ducha Svätého znamená byť zajedno s Kristom. Ak sa ale odkloníme od Krista v Jeho zmysľaní, túžbach, konaní – potom On ide jedným smerom, my druhým, rozchádzame sa. A hádajte, ktorým smerom ide Kristov Duch?! Ak sme ale zajedno s Kristovým Telom v *malom spoločenstve* v rámci Jeho Tela, Cirkvi; a ak sme zajedno s Jeho Dušou v Jeho zmysľaní, túžbach a diele a tým je *apoštolát* a spása sveta, uzdravenie a záchrana všetkých hriešnikov – potom sme v ňom a On je v nás. „*A že ostávame v ňom a on v nás, poznávame podľa toho, že nám dal zo svojho Ducha.*“ (1 Jn 4,13) Nemusíme čakať, kým budeme v obom dokonali. Ak túžime po jednote komunity a službe apoštolátu a úprimne o to vo viere usilujeme najlepšie ako vieme, potom Duch príde, áno, isto príde a nielen nás naplní, ale v nás toto dielo aj sám dokončí! Amen!*

DO PRAXE:

1.: UVAŽOVANIE:

Pápež František kdesi povedal: „*Sme prachom aspirujúcim na nebo.*“ Tento paradox nás celých preniká: Sme hriešnici, úbohí hriešnici – a predsa dychtíme po Nebi a sláve Boha! Sme slabí ľudia, úbohí vo svojej ľudskej bezmocnosti – a túžime pre Krista získať celý svet a priniesť všetkým záchranu a spásu! Ale inak to ani byť nemôže. Sme totiž Cirkve, *božsko-ľudská* ustanovizeň. Naše spoločenstvo – tú sme my, hriešnici a súčasne Kristus, svätý. Sme spolu ľudia i Boh a sme jedno Telo. A tak aj ako ľudia kráčame k Božiemu Cieľu. A svojim slabými rukami a nemotornými ústami konáme Božie Dielo – v sile Ducha, ktorý nás v ňom naplnia!

Ako na tom sme? Ako sme na tom s túžbou konať Kristovo dielo? Zsvätiť mu svoje sily, ako nalieha na nás, laikov, II. vatikánsky koncil? Nosíme v sebe Kristove túžby? Učíme sa jeho zmysľaniu? Zjednocujeme sa popri Jeho Tele aj s jeho dušou?

Ako som na tom ja?

Ako je na tom moja rodina?

Ako je na tom moje spoločenstvo?

Ak nie úplne – čo tomu bráni?

Ako? A ako môžem túto prekážku s pomocou Božou odstrániť?

A ako hriešnik – považujem sa skutočne za hriešnika? Skutočného – nie tak formálne ako povrchní kresťania, ktorí vravia: „*Ved' iste, samozrejme, som hriešnik... ale nemám hriechy, žiadne také veľké, všetko si plním.*“ Nie. Naozaj si uvedomujem, skutočne precitujem svoj hriech, ohavný a veľký? A následne aj tú obrovskú radosť, že som v spoločenstve a cez spoločenstvo od neho uzdravovaný a oslobodzovaný Kristom?

Pocitujem následne milosrdenstvo, súciti, lásku k ostatným hriešnikom – ľuďom okolo mňa – a v tomto súcite mocnú túžbu zachrániť ich tým, že im pomôžem „*nájsť Krista a úplne Ho prijať*“, ako opäť hovorí Koncil?

Ak nie – kde je problém? Prečo? A ako ho môžem s Božou pomocou prekonať a odstrániť?

2.: KONANIE:

Pouvažujem, čo ako výsledok dnešnej úvahy sám so sebou podniknem!